

"Néha fel kell adnunk az elveinket,
hogy megélhessük az álmainkat."

SÓLYOM **LÁNY**

TOMMASSO GRADO

„Néha fel kell adnunk az elveinket,
hogy megélhessük az álmainkat...”

Tommaso Grado
SÓLYOMLÁNY

- részlet -

*Szakmai konzultáns:
dr. Almási Krisztina*

*Borító és tördelés:
White Noise Team*

ISBN 978-963-12-4568-4

© Tommasso Grado, 2015

Sötétben élek. Egyedül. Magányosan. Társak nélkül – és saját magam nélkül. De nem tudom elmondani.

Nem akarom elmondani.

Félelem. Üresség. Fájdalom. Mérhetetlen fájdalom. Bármit megtennék, hogy elmúljon.

Bármit.

Nem látod rajtam – mert nem akarom, hogy lásd. Vidámnak szeretnél? Az vagyok. Okosnak? Az vagyok. Kiismerhetetlennek? Ó, ez a legkönnyebb, ügyes vagyok, tudom, mit szeretnél.

Megkapod.

De belül: sötétség. És sokszor kívül is. Elborít – és érzem, hogy jön a pillanat, amikor körülöttem marad örökre.

Félek.

Fázom.

Fényt akarok.

Most.

1.

Kapkodva készülődöm, elég erős volt a nap, sikerült kicsit elaludnom délután, mindjárt kezdődik a kölykök edzése, indulni kellene. Tárca, kocsikulcs, telefon, már az előszoba felé tartok, kölykök még az emeleten, megint nem én fogok utoljára elkészülni, legalább marad valami a tekintélyemből. Kicsit kábult vagyok még, mindegy, az udvaron majd kitisztul a fejem, épp egy pulóvert keresek, amikor meghallom a kérdést.

– Belekezdteél egy másik kapcsolatba?

Mindig megérik. Lehet akármilyen rossz egy házasság, lehet bármennyi vita, ordítozás, kibékülés, értelmetlen féltékenykedés, ha komoly a baj, azt mindig megérik, másfél évtized nem múlik el nyomtalanul.

Súlyos kérdés ez a kapcsolatunkban, talán a legsúlyosabb, vagy még inkább: talán az egyetlen, aminek mindig igazi súlya volt. Megkerülhetetlen. Megúszhatatlan. Úgy hívjuk: „szabályszegés”, mert valamikor, az idők hajnalán ez volt az egyetlen szabály, amit felállítottunk. Ha belép egy harmadik, a közös út véget ér. Visszavonhatatlanul.

Megkerülhetetlen. Még ha nem is időszerű, hiszen fogalmam sincs, hol tartok azon az úton, ami eddig pár száz levélből és egy édes-gyönyörű

csókból épült, de nem látom, merre tart, azt sem tudom, létezik-e egyáltalán. Cinikus pasi dilemma, a mérleg egyik felén a közös tizenhét év, a „holtomiglan”, a két nagyszerű kölyök, a közös élet, a közös álmok, a közös vagyon. És a másik felén...? Nem, nem a fiatal, sugárzó, gyönyörű lány. Hanem a viták, a védekezésre kényszerülés nem létező vádak, sosem volt démonok, meg nem történt megcsalások miatt. Az érzés, hogy a kétszintes házamból tizennyolc négyzetmétert használok, és bevakoltatni is kár volt, úgysem látom világosban, mégis felőrli az életemet.

Megkerülhetetlen. Mert nem menekülhetek el a felelősség elől, mert irányt kell mutatnom két kisgyereknek, akik nem kérték tőlem az életüket, de joggal várják, hogy segítsen őket az útjukon, bármerre kanyarodik is. És mert nem kényszeríthetek egy fiatal lányt az élete elején arra, hogy hozzám láncolja magát, csak azért, hogy ne maradjak egyedül, ha kilépek az ismeretlenbe. Közben azt is tudom: ha valami egy kapcsolatban nem működik, meg kell javítani, de ha végérvényesen eltörött, nem kell folytatni tovább. És ha az „együtt” nem működik, akkor azt nem kell folytatni, mert álságos dolog csendben gyilkolni egymást, „a gyerekek érdekében”. Soha nem fogják megköszönni, nem is dolguk, hogy ezt tegyék, aztán amikor kirepülnek, csak állsz az ajtóban üresen, és jó esetben nem késeled meg még

aznap este a feleségednek látszó nőt. Ismerem az összes kérdést, ezerszer átgondoltam már, de nem ismerem a választ – mert nem időszerű.

– Kérdeztem valamit.

Van az a közhely a filmekben, hogy „lelassul az idő”, jelentem, létezik, épp most élem át.

– Figyelsz rám?

Megkerülhetetlen.

– Belekezdteél egy másik kapcsolatba?

Nagy levegő.

– Igen.

2.

– Szép kedvesed? – Kattan az öngyújtó, a lökött tyúk a füst mögül kérdez, félrehajtott fejjel. Láncdohányos, most sem bírta ki, hogy a munka kellős közepén ne kíséren el a parkolóig, azért remélem, nem csak a függőség miatt.

– Mindjárt jön, dolga akadt a városban, hívott, hogy elintézte. Megyünk haza.

Enyhe mosoly. – Haza? Mármint a bérleménybe.

Visszamosolygok. – Ismersz. Ahol kettőnél többször aludtam, oda én már hazamegyek.

– Megvagytok?

– Aha...

Rám villan a szeme, az övé is szikrázó zöld, azért ezt észrevehettem volna tizenöt év alatt. – Mindjárt leég a cigim, nincs időm mellébeszélésre.

A kis rohadék, a híradózás helyett földrengéseket kéne mérnie inkább, amilyen

érzékenyek a műszerei. – Nem tudom... Az elején nagyon megijedtem, olyan volt, mintha megfagyott volna, még egy agyturkással is beszéltem, szerinte fél. Most már javul a helyzet, de néha úgy érzem, mintha húsz éves házások lennénk, olyan... monoton. Volt. Mert most már javul, mondom.

Félresöpri a haját az arca elől, miközben válaszol. – A csajok könnyen megszokják, amit már megszereztek.

– Személyes tapasztalat?

– Persze. – Mélyen beszívja a füstöt. – És a testi dolgok?

Simán bekérdez, tudja, hogy minden joga megvan rá, elég szoros a kapcsolatunk ehhez is, miatta értettem meg, mit jelent az, hogy munkahelyi feleség. – Javul most már az is. De volt egy időszak, amikor nemigen jutottunk tovább annál, mint amit egyedül is el tudtam volna intézni. Kellett a kitartás, de egymást választottuk, és nagyon hiszek ebben az egészben.

Felsőhajt, elnéz mellettem, valahová nagyon messze. – Azért nem vagy semmi, hallod. Simán összeköltöztél vele, pedig a pasik nemigen szokták felvállalni az ilyen kapcsolatokat.

– Személyes tapasztalat?

– Mézpicsába.

Most az én szemem villan. – Mindjárt leég a cigid, nincs időm mellébeszélésre. Tehát?

Legalább kétszáz méterre fújja ki a cigaretta füstjét. – Persze...

A Sólyomlány tűnik fel az utca végén, már messziről észrevesz, mosolyogva integet. – Nem úszod meg, lökött tyúk. Várom a sztorit.

– Addig maradj vívóállásban.

– Sziasztok. Máris csajozol? – Szép kedvesem érkezik, könnyedén megcsókol, elmarja a kezemet. Egyszerre nevetünk fel mind a hárman, találkoztak már, és el is meséltem neki, mi a helyzet, jobb az ilyesmit az elején tisztázni.

– Esélytelen. Öreg is, unalmas is, megyek inkább dolgozni. – A lökött tyúk nőiesen a csatornába hajítja a csikket, megölel, és távozik.

– Baj van, Tündér? – Ismerem ezt a tekintetet, valami nem tetszik a kisasszonynak, és mostanában aggódok azért kicsit az ilyen pillanatokban.

– Faszomért ölelget, amikor a kezedet fogom...

Ezt tisztázzuk, de sürgősen, a házasságom már ráment egy ilyen mutatványra, nem hiányzik még egyszer. – Ne kezd te is, légy szíves. Pontosan elmondtam, milyen vele a kapcsolatom, éppen elég, hogy a fél város szerint megdöntöttem.

– Én is azt hittem.

– Pedig nem.

– Miért nem? – Őszinte kíváncsisággal kérdezi, nem féltékenyen, ez még mindig a jobbik eset.

Őszintén válaszolok, nem nehéz, gondolkodtam már ezen eleget én is. – Nem tudom. Soha még csak szóba sem került. Meg már házas voltam, amikor megismerkedtünk, és az adott kapcsolatomban mindig monogám vagyok.

– Ajánlom is. – Nocsak. Féltékenység? Volt már ilyen, még az elején, nekem vettünk parfümöt, és

az eladó csaj kicsit kacéran azt mondta, hogy szerinte illik a szemem színéhez az illat. A Súlyomlány meg sem nyikkant, de amikor kiértünk az utcára, közölte, hogy a következő alkalommal feltépi a nő torkát puszta kézzel. Aztán sok minden mással együtt a féltékenysége is eltűnt, érdekes, de most örülök, hogy visszatért.

Mosolyogva kérdezem. – Miért? Mit csinálnál, ha kiderülne, hogy másik nőt is futtatok melletted?

A világ legtermészetesebb hangján válaszol. – Megölnélek. Mehetünk?

3.

– Szeretnék egy kutyát.

– Most? Vagy a kávé még megihatom? – Nem volt olyan régen az a mosógépes mutatvány, szerintem teljesen jogos az aggodalmam.

Megsemmisítő pillantással mér végig. – Nem most rögtön. De szeretnék. Nagyon.

Annyira ismerem már ezt a hangsúlyt. Mosógép effektus. Lenyelem a kávé, előveszem a telefont. – Van most valami dolgunk?

Megvillan a szeme. – Nincs. Már vettünk mosógépet. Mert?

– Mert éppenséggel ismerek valakit, aki kutyakölykökkel foglalkozik, és ha jól tudom, születtek tacskók, elmehetünk megdögönyözni őket.

A szoba másik végéből ugrik a nyakamba, ami ellentmond mindennek, amit eddig a

gravitációról tudtam, de attól még nagyon kellemes. – Igen! Menjünk. Mikor hívod?!

– Amint hozzáférek a telefonomhoz...

A tenyésztő egyből felveszi, régóta ismerem, megfordult pár műsoromban, harcos állatvédő, sokszor láttam a hisztériás roham határán beszélni arról, mit kellene csinálni az olyanokkal, akik egy hétre otthagynak a hétvégi házukban egy láncra kötött kutyát, víz nélkül. Hamar megbeszéljük, hogy hol találkozunk, nem ismerem a helyet, úgyhogy részletesen magyaráz, miközben a Sólyomlány már a küszöböt harapdálja, kis híján.

– Ügyes vagy. – Na, ennyi jár legalább, de ehhez tizenöt másodpercen belül el kellett érnünk az autót. – Azért valld be, hogy élvezed.

– Az ámokfutást? Igen. Vagy inkább a szervezést. A beszélgetős műsoraimat is akkor szeretem a legjobban, amikor sikerül olyan vendéget megcsípni, akiről köztudott, hogy előbb húzna el a fogával egy repülőgépet, mint hogy szóba álljon újságíróval.

– Mániás vagy?

– Inkább vadász. Kérdezhetek én is valamit?

– Persze. – Azért nem bírja ki, hogy ne szóljon be. – De csak ha a gázpedálon tartod a lábad... Igen?

– Mivel mi egy bérelt lakásban élünk, előfordulhat, hogy a házirend tiltja a kutyatartást.

– És?

– És lehet, hogy időnként ezt ellenőrzik is.

– És?!

– És ha jön egy ellenőr, aki megkérdezi, mi az, ami a lábadnál ugrál, akkor mit mondasz?

– Hal.

Kitör belőlem a röhögés. – Nem túl meggyőző...

Máris kész az újabb változattal. – Oké. Ha jön valaki, és kinyitom az ajtót, már persze, ha kinyitom egyáltalán, és ez a valaki úgy mutatkozik be, hogy ő kutyaellenőr, akkor a kezébe nyomom a blökit, és annyit mondok: jó, hogy jön, itt a kutyája, viszontlátásra.

Sírva röhögök, az utat is alig látom, legyőztek, kész. – Nincs több kérdésem. A védelemé a tanú.

Kóválygunk egy kicsit a célegyenesben, a megbeszélte helyszínt nem a GPS, de szerintem a jóisten sem látja, kénytelen vagyok időnként a helybelieket molesztálni, de a legtöbb azt sem tudja, mi az a kutya. A Sólyomlány egész jól viseli a dolgot, alig néhányszor vájja bele két centi mélyen a műszerfalba a féltő gondossággal megrajzolt, francia mintás körmeit. Végül megérkezünk, és onnantól teljes a boldogság.

Huszonhárom darab, koromfekete, zsemlegombóc méretű tacsókölyök között tartózkodni ugyanis – jó. Elképesztően aranyosak, még akkor is, ha minden ruhadarabunkat, sőt, a legtöbb testrészünket is kizárólag fogerősítő eszköznek tekintik, vagyis mindent megrágnak rajtunk, amit érnek. Jó fél óra után már elég pontosan látszik, hogy melyik kölyökkel tudna leginkább elmélyülni a kapcsolat, mialatt a tenyésztővel beszélgetünk, a kis szörpamacs egy pillanatra sem mozdul a

közelünkből. Közben megtudjuk, hogy egy kutyával azért van macera bőven, de nem tűnik teljesen vállalhatatlannak a dolog, szerencsére nem kell azonnal dönteni, van időnk aludni rá párat, és ebbe a Sólyomlány is belenyugszik, érzi, hogy a döntés komoly felelősséggel jár.

Sötétedik már, mire hazafelé indulunk, sokáig tartott elköszönni a kölyköktől. Csendben ülünk a kocsiban, ezúttal én bírom rövidebb ideig. – Hol jársz, Tündér?

– Gondolkodom...

– Beavatsz?

Felém fordul, megfogja a kezem. – Nagyon megharagudnál, ha azt mondanám, hogy várjunk még ezzel a kutya dologgal?

– Ne viccelj, dehogyis. De meg is indokolod? Bepánikoltál a sok feladattól?

– Nem. Vagyis... nem attól.

– Hanem?

– Nagyon aranyosak, tényleg, és komolyan szeretném. – Tiszta tekintettel néz rám, halkán folytatja. – Csak... ez már kicsit olyan, mintha gyerekünk lenne...

Megsimogatom a kezét. – És az még korai?

– Igen. Korai lenne még.